

Deus in adiutorium meum intende. Domine ad adiuuandum me festina. Gloria patri. In excelsis deo. **V**eni creator sps mentes tuorum iusti. **T**ra nupte superna gratia que tu crea. **M**emento salutis auctori qd

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

4/2002

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut” 1. Sam. 3:3

Luther ja henkilöpalvonta

Luterilaista kirkkoa on monesti piikitelty sen nimestä. Se kehuu olevansa raamatullisten tunnusmerkkien mukainen kirkko, mutta kytkee jo nimessään itsensä yhteen henkilöön. Luther ei kylläkään nimestä pitänyt, vaan toivoi yksinkertaisesti nimikettä »kristillinen». Mutta tällaiseksi se jämähti osaksi vastustajien toimesta ja tilanteen pakosta. Nimi ei olekaan kirkkokuntaamme turmellut, vaan ne monet, jotka ovat nimen omaksuneet, mutta hyljännät oikeat tunnusmerkit sekä väännelleet ja käännelleet sekä Raamatun että oikean kristillisen opin.

JMG-Studio, KAJ LINDQVIST

Viime vuosina Suomessa Lutherista näyttää tulleen todellinen »kukkulankuningas». Tutkimuksessa on jo keksitty nimi *lutherismi*, jolla tarkoitetaan sitä, että Lutherin oma ajattelu ja luterilaisen reformaation muut edustajat ovat joutuneet erilleen. *Philip Melancthon* etunenässä on jäänyt suoranaisten tieteen mutavyöryn alle. Samanaikaisesti myös moniaalla herätyskristillisyydessä näyttää tapahtuneen mielenkiintoinen Lutherin kurssikehitys. Lutheria näytettiin erityisesti tarvittavan padonrakennustalkoissa Toronton ja muiden vauhtihirmujen pysäyttämiseksi. Hämmäntävää on kuitenkin havaita, että joitakin vuosia sitten tunnustuksella ja Lutherin opilla ollut positiivinen etumerkki on vaihtunut negatiiviseksi. Nyt se on pikemminkin leimattu kylmäksi ja kapeaksi pakenemisyriytykseksi kirkollisessa tilanteessamme.

Suomen Luther-säätiön nimi on herättänyt sekä myönteisiä ajatuksia että suurta varauksellisuutta: »Joko taas unohdetaan elävä kristillisuus ja Luther kiskotaan kukkulankuninkaaksi puhtasoppisuuden ja Tunustuskirjojen vajereihin ja köysin». Ajattelemme kuitenkin niin, että kun soppa on suuri, on puhuttava täsmällisin nimikkein. Haluamme pysyä sen uskonpuhdistuksen keskuspaalun luona, joka aikoinaan juttattiin meidänkin kirkkomme perustaan: Raamatun sana ja Lutherin oppi. Tämä ei ole vieras tosiseikka elävälle kristillisyydelle — päinvastoin.

Totta puhuen tarkoitus ei todellakaan ole irrottaa Lutheria oikean kristillisen kirkon vuosituhantisesta jatkumosta. Hän ei halunnut uusin keinoin toteuttaa uudistusta, joka sitten joidenkin mielestä jäi kesken, kun Luther sortui puhumaan lapsen uskosta kasteessa ja Kristuksen ruumiin ja veren todellisesta läsnäolosta ehtoollisissa. Mutta ei hän ollut jokin uskonnollinen sankari niin kuin valitettavasti 1930-luvulla hänestä oltiin suomalaisinkin voimin muovaamassa *Hero germanicus* so. saksalaisuuden suuri voimahahmo. Luther ei ollut mikään hämärtyvän keskiajan supertähti, vaan elävän kristillisyyden edustaja ja julistaja. Hän osasi tarpeen vaatiessa rajustikin repiä kirkon maaperästä monenkirjavien uustraditioiden rikkaruohoja. Samalla hän oli Vanhan testamentin kielikuvaa käyttääksemme Iisak, joka kaivatti uudelleen auki filistealaisten tukkimat vesikaivot. Hän ei ollut jonkin uuden tulkinnan mies, vaan syvän henkilökohtaisen kamppailun kautta Luther palasi Jumalan ilmoituksen, Pyhän Raamatun pohjalle. Hän itse sanoo liittyvänsä Bernhardin lauseeseen: »On parempi juoda lähteestä kuin purosta».

Jokainen uskova ja uskolle vieraskin henkilö joutuu toteamaan, että Lutherin rehevän runsas teksti saa aikaan sisimmässä vipinää. Kuka haluaa hengellisiä lahjoja, käyköön tervehtimässä Lutheria, mitään kumarruksia ja palvontaa hän ei kaipaa. Älköön siis Lutherista tehtäkö kirkossa ja teologiassa mitään kulttihahmoa, vaan Raamatun elävä ja oikea opettaja, sielunhoitaja ja hengellisen työn innoittaja. Silti varauksellisuutta näyttää löytyvän. Miksi?

SIMO KIVIRANTA,
Suomen Luther-säätiön hallituksen puheenjohtaja, rovasti

Pieni mies — TERÄVÄ TEOLOGI

Sudanissa ja Keniassakin olemme saaneet iloita työyhteydestä Tansanialaisen maasaipastori ja teologian tohtori Naaman Miraa Laiserin kanssa. Olen tuntenut Naamanin syksystä 1986 saakka, jolloin hän oli vierailmassa Matongon seminaarissa. Iloinen olin, kun nyt syyskuussa Khartumissa, Sudanissa sain Naaman Laiserin viikon ajaksi asumaan naapurikseni vierastaloon. Meillä oli monta hyvää juttuhetkeä.

Opetustauolla Khartumin pappisseminaarissa. Vas. tohtori Naaman Laiser, kirkon johtaja Andrew Mbugo Elisa ja Reijo Arkkila.

Pitkä tie opinnoissa ja opettajana

Naaman kertoo ensin opiskelleensa hallintoa ja taloustieteitä. Vuonna 1955 hän tuli Nairobiin ja jatkoi opintojaan maisteritutkintoon teologisessa seminaarissa Iowassa Yhdysvalloissa. Siellä hän alkoi myös teologiset opintonsa. Vuonna 1968 Naaman sai kutsun opettajaksi Makumiran seminaariin Tansaniassa. Vuosina 1974–1980 Naaman Laiser opiskeli Hampurissa. Hänen väitöskirjansa käsitteli Jumalan ja ihmisen yhteyttä Pyhässä Hengessä. Siinä hän analysoi luterilaisten dogmaattikkojen käsityksiä

Paratiisin portti

Naaman kertoo innokkaasti oman uskonnäkemyksenä kirkastumista. Ratkaisevia sanoja on ollut apostoli Paavalin sana sovituksesta 2.Korinttilaiskirjeen viidennessä luvussa. Naaman osaa ulkoa englanniksi monia jakeita tästä luvusta. Jeesuksen veri avasi meille paratiisinportit. Paratiisi on siinä, että olemme sovitettuja Jumalan kanssa Kristuksen kautta. Näin olemme lapsia, jotka saamme elää

Taivaan Isän yhteydessä ja hoidossa. Yritän muistaa sen, että olen vain pieni poika Isän edessä, sanoo maasaitohtori kirkkaat silmät loistaen. Terävästi Naaman arvioi länsimaista teologiaa. Sen perusongelma on, että se yrittää pakottaa Jumalan ihmismielen liian pieniin raameihin. Lännen teologit eivät muista, että Jumalamme on elävä Jumala. Hän aina ylittää ajatusrakennelmamme.

Sanan seuraaminen

Yhtä terävästi Naaman arvioi myös toista länsimaisen teologian perusvirhettä. Teologit ja kirkonjohtajat irtautuvat Jumalan sanasta. Kirkko pettää itsensä, jos se luopuu sanasta ja seuraa ihmismielipiteitä. Eurooppalaiset etsivät loogista uskontoa. Siksi kokonainen sana ei kelpaa. Sanasta luopumisen seurauksena pimeys on tulossa länsimaihin.

»Jumala laulaa Sinussa«

Jo entuudestaan muistan, että Naaman Laiser arvostelee jyrkästi modernia Afrikan perinteisten uskontojen tut-

kimusta. Ei tätä tutkimusta sinänsä, vaan niitä, jotka yrittävät eri tavoilla osoittaa kristinuskon olevan jatkoa näille perinteisille uskonnoille. Roskaa, sanoo Naaman Laiser voimakkaasti. Ei Euroopassakaan kristinuskon ole jatkoa maanosan perinteisille uskonnoille, hän huomauttaa.

Naaman Laiserilla on tuoreita, puhuttelevia ilmaisia, joita hän käyttää puheissaan ja opetuksessaan. Tästä saavat myös Sudanin Concordia-seminaarin opiskelijat nauttia. Itselleni jää soimaan Naaman ilmaus, jolla hän kuvaa elävää uskonsuhdetta. Hän lainaa Sefanjan kirjan 3. luvun 7. jaetta. Hänen käyttämässään käännöksessä sanotaan: Jumala laulaa Sinussa. Jeesuksen Kristuksen kautta syntyy tämä iloinen lapsensuhde Isän kanssa.

Iloisia lähetysterveisiä siis Suomeen tältä pieneltä mutta merkittävältä tunnustukselliselta luterilaiselta teologilta Afrikassa. Samalla omatkin terveiset Pyhäkön Lampun lukijoille omalta kolmen viikon opetusjaksolta Khartumista.

REIJO ARKKILA

JOULU HÖNIGE

SYYSKUUN II. PÄIVÄNÄ 1834 Breslaun kuninkaallisen konsistorin jäsenet superintendentin (vastaa piispaa) johdolla saapuivat *Hönigernin* seurakuntaan poliisistaattueen kanssa. Nämä tulivat murtamaan nuoren pastori *Kellnerin* vuosia kestäneen sinnikkään vastarinnan. Kellner ei nimittäin ollut hyväksynyt kuninkaan määräämää uutta Preussin jumalanpalvelusjärjestystä, joka sisälsi luterilaisen tunnustuksen vastaisen reformoidun ehtoollisopin. Hän oli kertaalleen maksanut 20 taalerin sakon kieltäytymisestään. Sekä hengellinen että maallinen esivalta huolestuneina seurasivat Kellnerin ja seurakuntalaisten vastarintaa. Olihan vaarana, että tämän esimerkin innoittama vastustus leviäisi muuallekin. Sillä mikään ei tunnu herättelevän seurakuntaa uneliaisuudesta aloitteelliseen ja itsenäiseen toimintaan yhtä hyvin kuin esivallan sorto.

Hönigernin seurakuntaelämä oli kokenut ennennäkemättömän kasvun näiden kuukausien aikana. Kahden tuhannen hengen kylän kirkossa oli käynyt yli kolme tuhatta ehtoollisvierasta. Naapurikunnistakin tultiin siis sanankuuloon. Se, mikä näytti toisille hengelliseltä herätykseltä oli viranomaisille kirkkopoliittista agitaatiota. Konsistorin tullessa kylään lähes kaksi tuhatta seurakuntalaista oli kerääntynyt pastorinsa ympärille veisaten virsiä. Kellner kieltäytyi jälleen kerran hyväksymästä luterilaisen opin vastaista jumalanpalvelusjärjestystä. Kun superintendentti uhkasi erottaa pastorin virasta, Kellner ilmoitti, ettei sekä luterilaisista että reformoiduista koostuvalla unioidulla konsistorilla ole oikeutta erottaa häntä, luterilaista pastoria. Kun viranomaiset vaativat saada kirkon avaimet, ne eivät enää olleetkaan Kellnerillä. Hän oli ennalta aavistanut toimenpiteen ja siirtänyt tietyille vastuuhenkilöille avaimet, taloudenhoidon ja muita toimia. Nämä vastuuhenkilöt niin ikään kieltäytyivät antamasta avaimia ja hyväksymästä pastorinsa erottamista. Samanaikaisesti virsiä veisaava kirkkokansa teki ihmismuurin kirkon eteen ja näin esti viranomaisia murtautumasta kirkkoon sisälle. Seurakuntalaiset

ilmoittivat, ettei heidän kirkossaan vietetä luterilaisen opin vastaisia jumalanpalveluksia. Näin viranomaiset joutuivat lähtemään Hönigernistä ilman ratkaisua ongelmaan.

Seuraavana sunnuntaina **14. SYYSKUUTA** pastori Kellner piti täydelle kirkolle jumalanpalveluksen, joka huipentui Herran Pyhään Ehtoolliseen. Altarilla kävi yli 500 ehtoollisvierasta. Tämä messu jäi Kellnerin viimeiseksi. Seuraavan viikon tiistaina viranomaiset ottivat hänet huostaan, koska hän kieltäytyi hyväksymästä erottamistaan. Hänet tuotiin *Breslauhun*, jossa hänelle sanottiin, että hän saisi pitää omaa asuntoa siellä, sillä edellytyksellä, ettei hän tekisi mitään pastoraalisia toimia eikä hän olisi missään tekemisissä entisten seurakuntalaisten eikä muiden uutta jumalanpalvelusjärjestystä vastustavien kanssa. Hän vastasi, ettei voi suostua näihin ehtoihin. Kellner pidätettiin välittömästi ja vietiin vankilaan. Sairauden vuoksi hän pääsi kuitenkin väliaikaisesti jouluksi vapaalle.

Samaan aikaan Hönigernin seurakuntalaiset jatkoivat vastarintaa, vaikka joitakin heikäläisiä *Namslaussa* oli heitetty vankilaan. Paikalliset viranomaiset olivat turhaan yrittäneet saada yllätysiskulla kirkkoa haltuunsa. Kolmen kuukauden ajan seurakuntalaiset vartioivat kirkkoansa öin ja päivin. Seurakuntalaiset rakensivat kaksi puista vartiosuojaa kirkon päätyihin syksyn koleutta vastaan. Joka sunnuntai kirkko oli täynnä seurakuntalaisia, jotka veisasivat virsiä, lukivat päivän tekstikappaleita ja pitivät esirukouksia vangittuina olevien puolesta. Lopulta kuningas tuskaantui vastarintaan niin, että hän määräsi armeijan puuttumaan tilanteeseen.

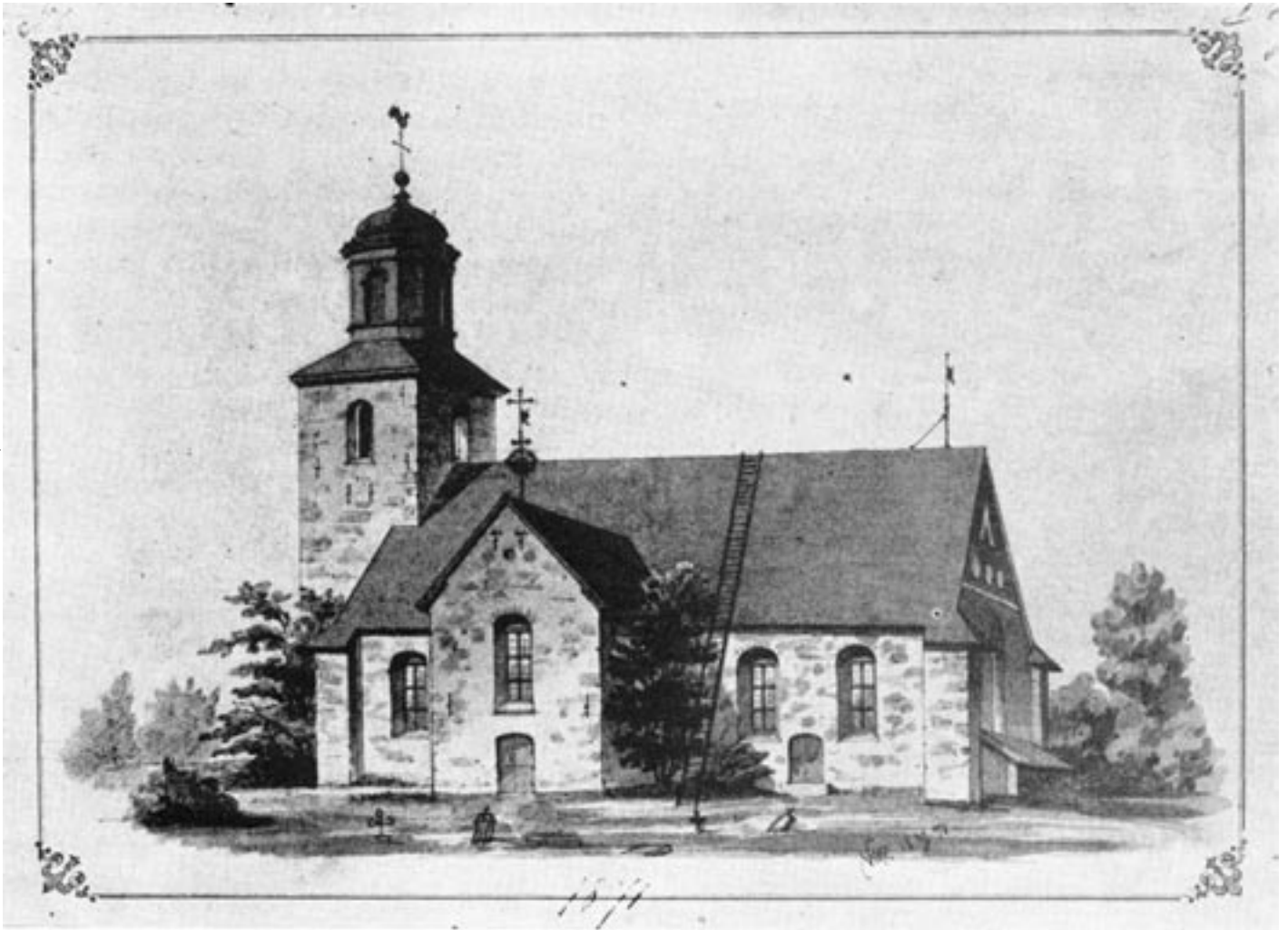
JOULUKUUN 22. saapui Hönigerniin uusi valtuuskunta, johon kuului mm. kirkon konsistorin edustaja ja poliisipäällikkö. Tälläkään kertaa seurakunta ei taipunut vaatimuksiin. **JOULUKUUN 23.** armeijan joukot olivat saapuneet kylän läheisyyteen. Yli neljäsataa jalkaväen sotilasta, viisikymmentä rakuunaa

RNISSÄ 1834

sekä kaksi hevosten vetämää kanuunaa etenivät kohti kylää. JOULUKUUN 24. sotilaat piirittivät kirkkoa ja yli kahta sataa seurakuntalaista, jotka olivat ryhmittyneet kirkon ympärille. Jälleen kerran seurakuntalaiset kieltäytyivät hyväksymästä uutta epäluterilaista jumalanpalvelusjärjestystä kirkkoonsa. Silloin annettiin käsky hyökätä. Sotilaat kiväärin perän iskuilla ja lappeilla miekaniskuilla ajoivat kirkkokansan väkisin pakosalle. Muutama haavoittunut seurakuntalainen jäi rynnäkön jäljiltä makaamaan maahan. Kirkon ovet kiväärin perän iskuilla murrettiin auki.

JOULUKUUN 25. uusi *pastori Bauch* ja superintendentti juhlallisesti pitivät uuden järjestyksen mukaisen jumalanpalveluksen ja niin liittivät seurakunnan Preussin kirkkounioniin. Saarnassa pastori Bauch valitteli, että hän on saanut niin vähän seurakuntalaisilta rakkautta osakseen ja nämä puhuvat häntä vastaan, vaikka hän vain halusi täyttää kuninkaallisen käskyn. Jumalanpalvelukseen osallistui vain pieni joukko, kunnes ilmoitettiin, että jollei kävijämäärä palautuisi ennalleen, sotilaat eivät poistuisi kylästä. Käytännössä koko seurakunta oli ensimmäisenä joulun jälkeisenä sunnuntaina paikalla messussa.

TUSSILAVEERAUS KEMIÖN KIRKOSTA VUODELTA 1871

Mutta heti kun miehitys päättyi kävijämäärät laskivat romahdusmaisesti. Lopulta kuitenkin pientä luterilaiselle tunnustukselle uskollisena pitäytynyttä joukkoa lukuun ottamatta, seurakunta hiljaisuudessa hyväksyi maanpäällisen kuninkaansa tahdon. Myöhemmin

seurakunta lähetti kuninkaalle valittelukirjeen, jossa se pyysi armollista anteeksiantamusta sotilaallisesta väliintulosta, jonka seurakuntalaiset olivat aiheuttaneet.

Katkelma Hermann Sassen kirjoituksesta, *The Century of the Prussian Church*.
Käännös: JP

JUMALANPALVELUS JA TUNTEET

Tunteet ovat luonnostaan osa meitä. Yhdessä ruumiillisen, älyllisen ja sosiaalisen olemuksemme kanssa tunteet muodostavat meistä sen kokonaisuuden, joka olemme. Raamattu puhuu ihmisestä ruumiina ja sieluna tai ruumiina ja henkenä. Persoonallisuutemme koostuu näistä osista, jotka ovat Jumalan luomistyön lahjoja. Mutta olemuksemme osa-alueet ovat myös synnin kirouksen alaisia ja turmeltuneita. Järjenkäyttömme voi joskus koitua siunaukseksi, mutta toisinaan sama äly saa aikaan täysin päinvastaista. Siksi Jumalan valmistamasta pelastuksesta kuullessamme olemme kiitollisia, että Jumala ei ole valmistanut sitä ainoastaan henkeämme vaan koko olemustamme varten. Tunnustukseemmekin kuuluu usko ruumiin ylösnousemukseen.

Työnsä varhaisvuosina tohtori *Billy Grahamia* syytettiin joskus tunteiden lietsomisesta kampanjoissaan. »Tietysti tunteet kuuluvat mukaan,» hän vastasi, »sillä puhunhan ihmisille Jumalan rakkaudesta ja rakkaus on tunteisiin liittyvä asia!». Kun siis kuulemme Jumalan pelastussanomaa, tunnemme vastauksena rakkautta häntä kohtaan, joka ensin on rakastanut meitä. Olemme kiitollisia tilaisuuksista käyttää järkeämme, ruumistamme ja koko olemustamme hänen palvelemisessaan. Tuomme jumalanpalvelukseen koko persoonamme. Vastaamme Jumalan ilmoitukseen sekä järjellämme että tunteillamme.

Tunteiden harhaanjohtavuus

Voiko tunteita kuitenkin käyttää väärin tai voidaanko tunteille antaa jumalanpalveluksessa vääränlainen painoarvo? Tällainen kysymys on ehkä väärin asetettu, sillä emmehän me varsinaisesti »käytä» tunteitamme. Voimmeko sitten olla liian tunteellisia? Tämäkään ei ole todellinen ongelma. Mutta jos kysytään, tavoittelemmeko

jumalanpalveluksessa tietynlaisia tunteita tai tunnetiloja, saatamme päästä lähemmäksi todellista huolenaihetta.

Kuvitellaanpa tilanne, jossa kolme rippikoulututtyttöä on juuri saanut ensimmäistä kertaa Herran ehtoollisen. Konfirmaation jälkeen yksi heistä sanoo ystävilleen: »Tuntuiko teistä yhtään erilaiselta?» Yksi vastaa: »Minua jännitti.» »Mutta tuntuiko teistä yhtään erilaiselta?» Kolmas tytöistä vastaa: »Viini vähän poltteli sisuksissa!» Ystävykset nauravat. »Minä odotin jotenkin, että se tuntuisi joltain, jotenkin erilaiselta.»

Emme väitä, että tyttö oli väärässä. Hänen odotuksensa oli aivan ymmärrettävä. Ongelma tässä on se, että odotus kohdistui väärään asiaan. Tärkeää nimittäin on, että hän on saanut sen, minkä Jumala on valmistanut. Keskittyessään tunteisiinsa tyttö pettyi ja pettyisi todennäköisesti jatkosakin. Kuten tiedämme, tunteet voivat olla täysin ennakoimattomia. Tunteet riippuvat niin monista eri seikoista.

Epävarmuudesta varmuuteen

Yhdestä asiasta esimerkin tyttö voi kuitenkin olla aina varma: riippumatta siitä, mitä hän tuntee tai ajattelee, Jumala ja Hänen lahjansa ovat jumalanpalveluksessa läsnä ja vastaanotettavissa. Jumala on antanut lupauksensa, joka toteutuu ehtoollispöydässä Kristuksen ruumiissa ja veressä. Herra on siellä ihmistä varten oman tahtonsa ja oman sanansa tähden, ei sen mukaan mitä tämä kokee, ymmärtää tai uskoo. Ehtoollispöytä voi tulla iloisena tai surullisena, pirteänä tai masentuneena. Jumala ja Hänen lahjansa pysyvät aina samoina. Saamme olla varmoja, että syntimme ovat anteeksiannetut riippumatta siitä, miltä tuntuu. Suurimpia vaaroja tunteiden tai tunnetilojen korostamisessa on se, että

saatamme yhdistää tunteet Jumalan hyväksyntään. Tämä oli eräs pietismin hengellisesti lamauttavista piirteistä. Ihmiset saatiin uskomaan, että heidän tunteensa hyväksytyksi tulemisesta olivat merkki siitä, hyväksyikö Jumala heidät vai ei. Kun tunteiden ja tunnelman tasosta tehdään mittari jumalanpalveluksen vaikuttavuudelle, joudutaan hyvin epävarman voiman vangeiksi.

Liturgian tarkoitus

Kun tulen sunnuntaiamuna kirkosta enkä tunne mitään erityistä, tarkoittaako se, että jumalanpalveluksessa tai minussa on ollut jotain vikaa? Eivätkö saarna tai virret olleet tarpeeksi innoittavia, jos en »ylentynyt» niistä? Toki liturgian osat tai saarna saattavat olla huonosti valmisteltuja palvelukseen niiden pyhää tarkoitusta, ja oma tilani voi vielä osaltaan vaikuttaa asiaan. Mutta riippuuko Jumalan toiminnan siunaavuus lopulta pastorista tai itsestäni? Ei, sillä viime kädessä Jumalan siunaus tulee heikkojenkin astioiden kautta Pyhän Hengen voimasta. Pastorin etevyyteen tai omaan mielialaani katsomatta Jumalan lupaus sanan ja sakramentin kautta pysyy voimassa. Jumalanpalvelus on sitä varten, että huomiomme suuntautuisi pois itsestämme, Jumalan puoleen. Juuri se, että itsemme sijasta kääntyisimme katselemaan Jumalaa, Kristusta ja Hänen ristiään, onkin liturgian tärkeimpiä tehtäviä. Tässä tarvitsemme jatkuvaa muistutusta, sillä meillä on tapana sijoittaa oma itsemme suunnitelmiamme keskipisteesi. Itseensä tai omiin tunteisiinsa keskittyminen voi vaarantaa hartaudenharjoituksemme. Tiedämme, että voimme käyttää järkeämme väärin, Jumalan tahdon vastaisesti, mutta samoin voi käydä, jos keskitymme väärällä tavalla tunteisiimme. Jos esimerkiksi haemme

erityistä »kosketusta» jumalanpalveluksesta, keskitymme enemmän itseemme kuin Jumalaan. Mutta kun alamme asettua Jumalan Sanassa ja sakramentissa tarjoamien lahjojen vastaanottajiksi, Jumala saa päättää jumalanpalveluksen luonteesta ja tunteelmasta.

Tunteet ja Jumalan Sana

Kun Jumala tulee jumalanpalvelukseemme luoksemme ja palvelee meitä, hän puhuu, hän ruokkii ja hän juottaa. Kun Hänen lakinsa sanoo, että olemme syyllisiä, me olemme syyllisiä, tunsimmepa itseämme syyllisiksi tai emme. Ja kun Jumala julistaa meidät vanhurskaiksi, antaa meille meidän syntimme anteeksi ja siunaa meitä

lupauksensa mukaisesti, me olemme siunatut — tuntuipa meistä hyvältä ja erilaiselta tai ei. Jumala jopa kutsuu meitä pyhiksi, vaikka emme tunne olevamme pyhiä (saati sitten että toimisimme kuin pyhät!). Mutta kun Jumala jotain ilmoittaa, asia on niin. Tunteemme eivät voi peittää tai tehdä tyhjäksi Jumalan sanan totuutta. Voimme kyllä torjua Jumalan sanan, mutta hänen lakinsa ja lupauksensa ehdottomuutta ja varmuutta emme voi muuttaa.

Ei siis ole kyse siitä, ovatko tunteemme mukana vai eivätkö, eikä siitä »käytämmekö» tunteitamme vai emmekö. Pohjimmiltaan me emme tule jumalanpalvelukseen ajattelemalla tunteitamme, järkeämme tai ruumis-

tamme. Tulemme jumalanpalvelukseen kuullessamme hänen kutsunsa, sanansa ja vastaanottamalla Hänen lahjansa. Tunteet ja järki ovat kyllä mukana, mutta siten ettemme mieli niitä. Osallistumme jumalanpalvelukseen luottavaisina ja kiitollisina siitä, että Jumala ajattelee tunteitamme ja jokaikistä elämäämme ja hyvinvointiimme kuuluvaa asiaa. Kun sitten kiitollisina Jumalan armollisesta huolenpidosta ja Hänen lupaamistaan lahjoista vastaamme Hänelle, tulevat riemukkaat tunteemmekin todennäköisesti osaksi jumalanpalvelustamme.

Teksti: prof. Ronald R. Feuerhahn,
Lutheran Worship Notes nro 30

Käännös: MARIA LAULUMAA

Luther-säätiö alkaa julkaista uutta kirjasarjaa

Suomen Luther-säätiö on alkanut julkaista yhdessä Lutheran Heritage Foundationin kanssa uutta kirjasarjaa nimeltä Hengen viisus.

Kirjasarjan toimittajat selvittävät Hengen viisus -sarjan tehtävää lukijalle seuraavasti: »Se on tarkoitettu kyseleville, etsiville, uskon ravintoa kaipaaville ja vaikkapa sananjulistajan käteen. Hengen viisus lähtee aina Jumalan ilmoitustussanasta, Pyhästä Raamatusta.

Saman Hengen lahjoittama usko, ihmettelee, mietiskelee, ammentaa, ymmärtää, rukoilee ja kiittää tämän ehtymättömän lähteen äärellä. Jokainen meistä tarvitsee Hengen ravintoa ja myös opastusta, ettemme ajautuisi harhateille. Tässä Hengen viisus on tuiki tarpeellista. Nykyisen henkisen ja hengellisen sekasorron aikana meidän on rukoiltava Hengen itsensä viisautta, jonka Jumala Kristuksessa tuo varmasti ulottuvillemme.»

Hengen viisus -kirjasarjassa ilmestyy ensimmäisenä rovas-ti Eero Parvion kirja: *Pitääkö minun tehdä parannus?* Tätä kirjaa voi ilmaiseksi tilata Pyhäkön lampun toimituksesta postitse, puhelimitse tai sähköpostin kautta.

Sarjaa toimittavat:

SIMO KIVIRANTA,
SAKARI KORPINEN ja
JUHANA POHJOLA.

Tilaa Pyhäkön lamppu

kotiisi ilmaiseksi toimituksesta, puh. (09) 496 694.

Katso myös URL-osoite:
<http://www.luthersaatio.com/>

Pyhäkön lamppu

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN TIEDOTUSLEHTI

PL 127, 00101 Helsinki

<http://www.luthersaatio.com/>

Päätoimittaja

Juhana Pohjola juhana.pohjola@luthersaatio.com

Toimitusavustaja

Pekka Huhtinen pekka.huhtinen@luthersaatio.com

Toimitusavustaja

Sakari Korpinen sakari.korpinen@luthersaatio.com

Lehden taitto

Jari Lammi jassi@luthersaatio.com

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

HÄN TULI KÖYHÄKSI, ME RIKKAIKSI

Jokin aika sitten kerrottiin, että Suomi oli kärkisijoilla kouluosaimisen olympialaisissa. Pienelle kansallemme on tärkeää päästä edelleen yhä vain eteenpäin osaamisessa ja tietämisessä. Meillä on myös toinen tuntemisen ja tietämisen taso. Tunnumme kotielämämme ilot ja surut, tunnumme syntimme ja syyllisyytemme, tunnumme ajan puristuksen, työttömyyden huolet ja työelämän vauhdin.

Mutta on asia, jonka tuntiessasi olet onnellinen, vaikka jokapäiväisessä elämässäsi olisi suuria kysymyksiä ja ratkaisemattomia vaikeuksia. Tuon tämän asian esiin kysymyksen muodossa: Tunnetko sinä jo joulun armon? Mitä se sisältää? Luterilaiset isämme ovat tiivistäen sanoneet: Sinun köyhyytesi — se on sinun syntisi — veti Jumalan Pojan taivaasta seimeen. Sinun velkataakkasi nosti hänet ristinpuulle.

Tunnetko jo siis joulun armon? Kaikki jouluun liittyvät kuvaelmat, jouluseimet, raamatulliset joululaulut, raamatullinen opetus ja julistus auttavat meitä, että voisimme rohkeasti aivan kuin nyökätä apostolin sanalle: *»Sillä te tunnette Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että vaikka hän oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte.»* Joulun armo eli Herramme Jeesuksen Kristuksen armo uskolla omistettuna synnyttää sydämen iloa: Kiitos Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan! Tämä joulun armo uskolla omistettuna merkitsee, että sydän on vakuuttautunut samasta todistuksesta, jonka sai Smyrnan seurakunta: *»Minä tiedän sinun köyhyytesi — sinä olet kuitenkin rikas!»* Ilm. 2:9.

*Oi terve, tänne tultuas, syntist et hylkää armias
Sä köyhäks tulit rikkahin, sua kuinka kyllin kiittäisin.
Aamen.*

Sakari Korpinen

SAKARI KORPINEN